

Brännvin är mitt enda gull

Upptecknad av Nils Andersson omkr. 1889
efter Anders Persson i Veberöd.

Bränn-vin är mitt en - da gull som med san-ning kan för - gyl - la
Su - per ja mig li - te full Strax jag då från sto - len tril - la

Brän-ne -vins -flas -kan med mej får med mig får men ald - rig gla - set sön -derslår.

Dagen på då blir man sjuk
Som då följer efter ruset
Brännvinståren vill man ha
Om den finnes uti huset
Får jag inte supen då,
Supen då
Aldrig jag ur sängen går

Men gamla mor åt skåpet gick
Hon tog fram den rosiga flaskan
Bästa mor ge far en sypp
Så slipper han den lea frossan
En å två, En å två,
En å två,
Strax då han ur sängen går

Om elddans

Bo-Anders Dahlskog

Ur Olaus Magnus
"Historia om de nordiska folken",
(Historia de gentibus septentrionalis),
tryckt i Rom 1555.
Första boken 27:e kapitlet

I Norden är det sed att under den kalla årstiden framför konungars och furstars palats uppföra väldiga bål, enkannerligen af granträd, hvarpå där är riklig tillgång. Då de brinna, uppstår ett starkt brak och gny, att de, som på långt håll höra det utan att se hvarifrån det kommer, tro, att hela bjälklag och hus störta samman. Detta brakande, som är naturens verk, varder emellertid ej fåfängt.

Ty liksom manade af pukors ljud stå därvid alla käcka män, som sitta kring elden, upp och begynna dansa i ring. Och med sådan fart åtdrages ringen under dansen, att, när den likt en stark kedja brister, den siste ovillkorligen far in i elden. Emellertid hoppar han strax ut igen och sättes då under de dansandes jubel upp på ett högt

säte samt måste, till straff för att han kränkt konungens eld, genast tömma en eller två ganska stora bägare, fyllda med kraftigt öl. Denna hälsosamma dryck (för så vidt den nämligen njutes med måtta) lifvar och stärker honom på nytt, så att han snarligen återvänder till sina medbröder i ringdansen. Jämväl dessa, som likaledes äro upphettade af rörelsen och elden och anfäktade af törst, blifva i sinom tid, ingalunda mot sin vilja, bortförda till att undergå de åsatta straffen. Härifrån äro dock de undantagna, som tillförene öfvat sig i slik elldans. Dessa äro i besittning af en färdighet och stadga, som gör, att de ej längre kunna störtas i elden. De veta nämligen att hålla sig stadigt fast och hafva genom daglig erfarenhet lärt sig att väl vara på sin vakt vid slik lek. Därför blifva de ock hedrade med ett större mått öl än de andra, änskönt de ingalunda försyndat sig mot konungens eld.

De öfriga däremot fortsätta med oförminskad liflighet dansen till långt in på natten och falla därvid så godt som alla i elden, den ene då, den andre då. På detta sätt häradas och stärkes kroppen, och särskildt är denna lek med dess mångskiftande veder-

mödor gagnelig för de unga krigarna, i det att elden, dansen och den hårda medfarten skänker dem kraft och uthållighet, så att de en gång, när krigets allvar bryter in, mäktas med jämmod fördraga större vedervärdigheter. Man har ock för sed att kasta tärning om, hvem af de närvarande som skall springa genom elden med kläderna på. Men om någon drifver skämtet för långt, så att han i illvilligt öfverdåd går löst på furstens dörr, undgår han svårligen att till straff varda bränd i elden. Detta erinrar om hvad vi läsa hos Cæsar i slutet af hans I. bok, där han yttrar sin glädje öfver, att en hans gästvän i Gallien undgick döden i elden. Tartarernas sed att föra främmande furstars sändebud fram till sin herre mellan eldar är tillförene omnämnd på tal om moskovitiska rådherrar. Hvad åter den ofvan beskrifna elldansen beträffar, finnas därom många sköna ting att inhämta i Hadriani lefvernes beskrifning. Likaså vet Herodianus att meddela mångahanda om elldans och reglerna för ringdans.

Olaus Magnus, 1490-1557, kan Du läsa mer om i Runtenom nummer 3, 1997